

Psalm 22:32 slot
Hij is een God van daden

Liturgie Arnhem zo-middag 5 sept
Ds.U.v.d.Meer

Ps 136: 1, 10,11 12,13 14,15, 21

Lezen Psalm 22

Opwekking 331

HC 6 vr/antw 18/19

Preek

Ps 68:8

Belijdenis + Gez 148

Ps 51:5,7

* Psalm 136 zingen we op aanwijzingen van de beamer! Graag als volgt aangeven;
Vs 1 alle, vs 2 allen
Vs 3, 5 zrs, vs 4,6 brs , maar aangeven: het refrein: allen! (= r 3 en 4)

Daarna (!) zingen we gewoon de melodie van de coupletten, maar in plaats van de refreinen wordt de tekst doorlopend gevormd door de regels 1 en 2 van die coupletten. En dan ook in beurtzang...
Als volgt

7/8

God gaf aan de zon gezag (zrs)
Om te schijnen overdag
maar en sterren schonk hij macht (Brs, doorzingen op de wijs van het referein!):
om te stralen in de nacht

9/10

Hij sloeg in Egypteland (Zrs)
Eerstgeboornen met zijn hand
Die met macht en majesteit (Brs)
Israël heeft uitgeleid

11/12

Die opnieuw een wonder deed (Zrs)
En de zee in tweeen spleet

Die een pad heeft toebereid (Brs)
Door de zee zijn volk geleid

Etc met de coupletten 13/14, 15/16, 17/18, 19/20
Allen vs 21

Tekst:

31 Een nieuw geslacht zal hem dienen
en aan de kinderen vertellen van de Heer;
32 aan het volk dat nog geboren moet worden
zal het van zijn gerechtigheid verhalen:
hij is een God van daden.

Preek:

Opvallende tekst na lange psalm...

Mooi aan het begin van het jeugdwerk...

Tekst vraagt daar aandacht voor. God zelf vraagt die aandacht, heeft zelf die belangstelling voor dat jeugdwerk. Je merkt dat vaak in de bijbel. God eer in de voortgang van de generaties. God begint niet telkens opnieuw. Hij heeft een gezin gesticht waarin kinderen en kleinkinderen worden geboren...

Daarom vooraf: de tekst is een *belofte!* “Een nieuw geslacht zál God dienen...” Calvinijn schrijft hier dat God de kerk eeuwig verklaart, ‘niet omdat die kerk altijd zo goed bloeit of regelmatig voortgaat, *maar omdat God niet wil dat zijn naam in deze wereld vergeten wordt, zal hij altijd weer mensen verwekken die hem eerbiedig dienen...*’ Laten we als gemeente hier Gods beloften hoog houden dan kunnen we er ook gerust op zijn dat de kerk van onderop aangroeit.

000

Vanuit de belofte gaan we aan het werk samen met de kinderen en de jongeren. Wat gaan we doen? Hoe pakken we het aan? Ik geef geen cursus didactiek, maar vanuit Gods woord hoop ik dat we sterk gaan staan voor één doel - één bedoeling van het jeugdwerk: *dat de kinderen en jongeren op God gaan vertrouwen!*

Ik heb misschien een heleboel wensen, als ik aan ze (jullie) denk. Dat we het gezellig zullen hebben, dat jullie een goede band met elkaar krijgen. Dat jullie leren hoe je je als een christen gedraagt. Ik hoop dat de kinderen er plezier in krijgen liederen te zingen, als ze willen in de kerkdienst. Ik hoop dat het kinderwerk een grote spin-off heeft, zoals dat heet: dat de kerk er een goede naam van krijgt en aantrekkelijk van wordt. Dat we groeien. Verder: dat we talenten bij de kinderen kunnen ontwikkelen. We zien ze al voor ons als toekomstige werkers in de kerk. We willen ze zelfvertrouwen geven en vaardigheden aanleren...

Maar we moeten om te beginnen maar één doel hebben: dat ze op God gaan vertrouwen. Dat doel is namelijk de *eer van de Heer*: dat Hij hun Vader is.

Hij heeft zijn verbond met hen gesloten, ze gaan hem aan zijn hart. En wat een Vader ook allemaal nastreeft met zijn kinderen – *toch vooral dat ze op hem vertrouwen.*

000

Vandaaruit geeft het allerlaatste vers van psalm 22 aan wat we mogen en moeten doen: eenvoudig Gods daden vertellen. “*God is een God van daden.*” Er staat precies: “zij zullen vertellen...*want Hij heeft gedaan!*” De kinderen groeien op in een wereld waarin van alles gebeurt, waarin zij en anderen van alles vinden... Maar ze groeien – grote genade ook op in een wereld ***waarin God iets, heel veel, heeft gedaan!*** Er zijn dingen gebeurd die doorslaggevend zijn voor ieder mens, en die onze kinderen moeten weten om op God te vertrouwen. Het zijn *daden van redding!*

Psalm 22 is van een man van vlees en bloed. Hij kent die daden van God. Vers 5

Op u hebben onze voorouders vertrouwd;
zij hebben vertrouwd en u verlostte hen,
6 tot u geroepen en zij ontkwamen,
op u vertrouwd en zij werden niet beschaamd.

Wanneer was dat? Misschien Egypte? Misschien de verlossing van de Filistijnen door Simson? Of Jozef uit de put? Of Hiskia, toen Sanherib Jeruzalem belegerde? “*U verlostte hen. Zij hebben tot U geroepen en zij ontkwamen.*” God heeft mensen gered. Hij heeft het gedaan en nu moeten de jongeren dat weten.

Dus gaan we het aan de kinderen vertellen. Verhaal na verhaal, daad na daad. Dat is het bijzondere van de kerk. Dat is wat ze ook in geen enkele andere winkel kunnen kopen. Ook niet op hun school (...) opleiding, werk, straat, TV etc. Ja, misschien wel ergens op een school of op TV, of via een boek of evangelisatie project... Maar uiteindelijk komen al die verhalen uit de schat van de kerk. Ik zou haast zeggen: ‘Uit de schoot van de kerk.’ Want als in vs 10 staat

10 U hebt mij uit de buik van mijn moeder gehaald,
mij aan haar borsten toevertrouwd,
11 bij mijn geboorte vingen uw handen mij op,

dan betrek ik dat ook op de kerk. Want God noemt de gemeente zijn vrouw. God legt zijn kinderen in de schoot en aan de borsten van de kerk omdat ze daar verzorgd worden met verhalen over de daden van God. *In geen andere winkel te koop en daarom onze eerste prioriteit!*

En broodnodig voor ze. Want waarom zouden ze anders ooit op hem vertrouwen? En er komen situaties --- het leven is eigenlijk één heel zo'n situatie --- waarin ze moeten weten dat God ze zal redden. De man van vlees en bloed is hier een man ze te pakken hebben genomen. Ze hebben hem uitgekleet en uitgehongerd. Zijn tong plak droog aan zijn mond. Hij kan zijn ribben tellen. Het zal je maar gebeuren.

Maar die dingen gebeuren ook. Letterlijk of figuurlijk komen alle mensen in situaties terecht waarin ze geen kant meer uit kunnen. Een wielrenner, meervoudig kampioen van de Tour de France, Lauren Fignon, sterft op 50 jarige leeftijd aan kanker. Er is dood en onrecht in deze wereld. Onze kinderen worden óók geboren in een wereld *waar iets grondig mis is*. En dan komt het moment dat je doorkrijgt (ik zeg het in de taal van toen:)

13 Een troep stieren staat om mij heen,
buffels van Basan omsingelen mij,
14 roofzuchtige, brullende leeuwen
sperren hun muil naar mij open.

En nu willen wij via opvoeding onze kinderen weerbaar maken. Ze moeten leren voor een baan, trainen voor hun body, geld verdienen voor hun luxe en liefhebberij, sociale vaardigheden hebben en/of modieuze kleren om vrienden te maken – daar besteden ouders veel geld en aandacht aan... Maar christelijke ouders hebben, *samen met moeder kerk*, maar één ding te bieden voor het moment dat de kinderen van nu ooit omringt worden door de satan en zijn buffels en leeuwen en honden... Vers 25

Hij veracht de zwakke niet,
verafschuwt niet wie wordt vernederd,
hij wendt zijn blik niet van hem af,
maar hoort zijn hulpgeroep.

God redt. Op hem kun je vertrouwen als de macht van de dood teveel is.

De man van psalm 22 kent de daden van God. En hij heeft het zelf ook meegemaakt: God heeft hem toen bevrijdt. “Beschermd tegen de horens van de wilde stier.” Ik weet niet van het hoe en wat, toen. Maar het is wel echt gebeurd, God heeft het toen gedaan. En onze kinderen moeten het weten.

Daarom doet het wel pijn als kinderen en jongeren afhaken bij clubs en onderwijs van de kerk. Dat zeg ik persoonlijk tegen iedereen. Laten we de emoties zuiver houden: het doet *niet* pijn omdat wij (onderwijzers en

clubleiders) dan geen succes hebben. Of dat we misschien als kerk leden verliezen. Ook niet omdat we je dan maar een tweederangs kerklid vinden of zo. En allerlei goede dingen kun je ook ergens anders leren. Maar het gaat erom: *wie vertelt je dan nog de daden van God?* Wie vertelt ze aan uw kinderen? Waar haalt het nieuwe geslacht het vertrouwen in God vandaan? En waarom zouden ze hulp vragen aan iemand van wie ze geen daden verwachten? En ... door wie worden ze dan straks in hun *nood* gered...?!

000

Misschien heb je nog een moeite. Redt God dan echt nog altijd, ook nu en jou? Hij deed het toen – mooie verhalen in de bijbel... Maar hoe vaak gaan mensen er toch aan. Kan ik vertrouwen op een God die het toen deed maar nu niet meer?

Daarvoor moeten we het hele verhaal van onze Vader vertellen. Ook zijn laatste daad in Jezus, zijn zoon. God zelf.

In Jezus is God zelf mens geworden. Jezus is God zelf, zo moet je het zien. We lezen en kennen zijn leven en sterven. Hij is gevangen, bespot en gekruisigd. Hij is gedood. Je zou zeggen: zijn Vader heeft hem niet geholpen, niets gedaán. Toch is het dan merkwaardig dat Jezus *juist deze psalm* in gedachten had toen uit aan het kruis hing, in zijn pijn en ellende. Een paar woorden sprak hij hardop uit: *“mijn God, mijn God waarom verlaat gij mij...”* (vers 2). Nou is het één van tweeën: psalm 22 is toen failliet gegaan. Definitief ónbruikbaar, ook voor jou, omdat God toen niets heeft gedaan... Of: *juist toen heeft God zijn grootste daad verricht*. De bijbel zegt: het laatste!

Afgelopen week is Anton Geesink overleden. Een boom van een kerel uit Utrecht. Hij was een judoka. Judo, een vechtsport uit Japan. Op de Olympische Spelen van 1964 deed hij mee. In Tokyo, de hoofdstad van Japan. En hij kwam in de finale, tegen de japanse kampioen. Anton Geesink won: in het hol van de leeuw zeggen we... Gouden medaille!

Nou is er in het judo een speciale techniek. In het Japans: de *soetemie!* De *offerworp*. Als op een bepaald moment je tegenstander zoveel kracht tegen je zet, kun je plotseling meegeven, achterover vallen... maar in je val trek je de tegenstander mee. Als je het goed uitvoert is hij meteen uitgeschakeld. *Ipon!*

Nou, zoiets heeft Jezus gedaan, toen aan het kruis.

Tegenover hem: de duivel. Een wilde woeste stier.

Waar het dan met Jezus aan het kruis om gaat is: heeft de Heer mij in dit gevecht lief? Ook al voel ik mij verlaten?

Staat hij aan mijn kant, zal hij mij uiteindelijk verlossen?

Nou is het wapen, de klauw van de duivel: onze zonde. Hij kan ons doden om onze schuld. Maar wij verzetten ons. Dat is als het ware dat ‘terugduwen

tegen de duivel, terugvechten: “nee, ik heb niks gedaan, met mij is niks mis.” Maar dan vechten we niet alleen met Satan, hopeloos – maar dan missen we ook nog Gods liefde. Dat weet Jezus: want ook voor God staan we schuldig...

Wat doet Christus. Denk je eens in; hij geeft alle schuld toe. Hij neemt al mijn zonde op z'n schouders. En dan lijkt het alsof de duivel hem heeft, kan 'pootje haken...' Jezus valt, hij sterft... Maar wat hij dan gedaan heeft is: *de schuld betaald!* De zonde geboet. En dus heeft hij in zijn val Gods liefde gewonnen. Daarom valt de satan achter hem aan, de hel in, waar hij hoort. En Christus, die arm en kreunende stierf wordt uit de dood opgewekt.

Zo leggen de leerlingen van Jezus dat uit, geleerd door de Geest van God. 1 Kor 15: de engel van de dood zit em in de zonde. Maar die is voor ons weg. *God heeft ons lief!* 'Dood, waar is je engel?!' In de *soetemi van Jezus* deed God zijn laatste grootste daad. Ook wij moeten lijden en sterven, en het kan dood eng voelen. Maar als je van Jezus bent heeft de satan geen poot meer om op te staan en is God je lieve Vader. Zelfs over de doden. Want hoe machtig vind ik in deze psalm die één na laatste verzen, vs 30b

Ook zullen voor hem knielen
*wie in het graf zijn neergedaald,
wie hun leven niet konden behouden.*

God veracht de zwakke niet. e stumpers, de verliezers. Hij wendt zijn blik nooit van je af. God hoort je hulpgeroep.

000

Laten we doorgaan, samen. De bijbel vertelt de daden van God. Vertel ze door.

Begin vanuit de beloften van God, ook hierin. Waar het kind ook zit. Waar jezelf ook zit. Of, wat wij noemen: het christelijke leven van het kind mooi is of matig... Of je eigen geloof groot is of wankelt. Wij zullen Gods daden vertellen.

Als ze leren vertrouwen zullen we nog veel genieten van hun kwaliteiten. Maar het belangrijkste *voor hen* is dat ze leren vertrouwen. Want wie gelooft zal worden gered!

amen